

Пліг Т.В.

Новопідгороднянська гімназія

Межівської селищної ради Дніпропетровська область

Наш герой — Мельник Павло Миколайович (1996-2022)

Вже розцвітали у саду піони,

Дзвінок останній скоро прозвонить

Ти обіцяв живим вернутись мамі.

Сестрі й племінницям подарувати щастя мить.

Рашист підступний в Тошківці Луганській

Тобі життя раптово вкоротив.

Ти вийшов першим на поєдинок адський

І командира у бою прикрив.
Павло, Павло, цього не мало бути,
Бо ти ще зовсім-зовсім і не жив.
В селі у нас тебе любили люди,
А ти життя й Україну любив.
Розвідник «Псих», ти був для нас Героєм!
Завжди усміхнений, завжди на позитиві.
Життя твоє було суцільним боєм,
Щоб ми усі жили й були щасливі.
Ти так хотів мати діток та родину,
Свій дім, де радість і любов живуть.
Але пішов нам визволяти Батьківщину,
До ворога несучи гнів та лють.
Із неба дивишся на нас тепер, як Янгол...
Земля від болю стогне українська.
Хай згине ворог, ірод окупантський.
І вільна знову стане Україна!!!

(Вірш написала вчителька української мови Інна ЛЕВКОВЕЦЬ)

Павло дуже любив грати у футбол. Був трудолюбивим хлопцем, завжди серед перших під час прибирання листя на території школи, допомагав організовувати День туризму — різні змагання, приготування похідної каші. Дуже любив свою сестричку Віку, маму. Пам'ятаю, як разом з Вікою до початку занять і на вихідних вони рвали яблука у сільському садку, щоб

купити мамі подарунок. Або сам Пашка завжди міг заробити копійчину, щоб привітати Віку. Тихий і наче спокійний хлопчик, яким здавався нам, учителям, Павло вже тоді був справжнім «мужичком», тягнув на собі город і своїх дівчат. Ніколи не ображав малих, знаходив з ними спільну мову, і вони ходили за ним слідом, хоч самим Пашкою насправді «керувала» Віка: тягла його в навчання, на сцену на Новий рік... Хороший був хлопчик. Мій онук Антон наскільки молодший, і то боготворив його, бо бачив у ньому друга, опору, захист. Він був завжди на позитиві. Завжди допомагав усім, підтримував у тяжку хвилину. Був працьовитий і відповідальний у своїй роботі. Завжди свої проблеми вирішував сам. Одним словом, гарна була людина.

Павло Мельник назавжди в пам'яті і в наших серцях. У класі всі його називали Павло, такий тихий і водночас шубутний, коли був настрій. Він завжди сидів за партою на уроках тихо, сам собі на думці, але іноді (бувало, звичайно), коли ми бешкетували всім класом, то теж не відставав. На перервах завжди було його не зупинити, він бігав з хлопцями і завжди сміявся. Взагалі, він навіть коли був сумний, його обличчя посміхалося, погляд був грайливим. Щоби завжди пашіли рум'янцем, чи то зимою, чи влітку, не знаю, чому так. Він завжди ходив зі своєю сестрою, нашою однокласницею Вікою, вони так схожі були, що іноді здавалося, ніби вони двійнята. У початкових класах Віка завжди за Павла заступалась, коли хтось намагався його образити, але коли перейшли до старшої групи, то все стало навпаки. Вони весь час були разом – у школу разом і додому разом! Запам'ятався момент, коли діти розповідали вірші біля дошки. Це був клас 9 і, бувало таке, що діти могли їх навіть не вивчити, або ж вчили на перерві. І коли Павло вийшов до дошки, то саме в той день він його вивчив, прямо от добре! А однокласники намагалися збити його з пантелику, Павло образився і пішов на своє місце. Але вчителька запропонувала ще раз вийти і не звертати уваги на сміх. І він вийшов, і виразно розповів вірша. Всі були здивовані, бо він реально старався. Він міг невиразно вимовляти слова, але

коли він цього разу розповідав, то все було інакше. Павло був дуже тендітний у душі, м'який, але при цьому такий активний, як всі підлітки. І коли був у чомусь зацікавлений, то його було не спинити. Хлопці-однокласники розповідали, що він добре стояв на воротах, коли вони грали в футбол і дуже серйозно ставився, коли пропустить м'яча! Він був добрий і щедрий, міг завжди поділитися, без питань. Ще пам'ятаю, як його було не загнати в клас на урок після дзвінка, особливо взимку, коли всі грають у сніжки. Павло без верхнього одягу, в змінному взутті, в шапці, яку навіть на вуха не натягнув, з тими сніжками, увесь червоний бігає з хлопцями в дворі. Бувало все. І таких історій досить багато, він завжди вливався в колектив, коли було весело, а також відрізнявся тим, що був індивідуальним, іноді у своїх мріях. Якою б не був у школі дитиною, а вдома він був чоловіком і помічником. Мабуть, через те, що він був таким відповідальним, пішов і в АТО, віддав шість років війні, визволяв Піски, Авдіївку, Луганщину, Донеччину... Тільки мужні чоловіки не втікають від армії і війни. Павло завжди буде невід'ємною частиною нашого шкільного життя, і це неможливо видалити з пам'яті.. Спочивай з миром, наш любий Павло... Ти наш герой і захисник, перемога тільки за нами, наші Збройні Сили не пробачать ворогам того, що вони з тобою зробили! Допоки ми живемо, ми тебе пам'ятаємо! Ти завжди з нами поряд ... Наші серця також плачуть...

